

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaromíra Synka a soudkyně JUDr. Karly Musilové a Mgr. Martiny Telcové ve věci

žalobkyně: **Kateřina Princová**, narozená 22. 8. 1975
bytem Plzeňská 1924/220, 150 00 Praha – Smíchov
zastoupená advokátkou JUDr. Zorkou Černoorskou
sídlem Balbínova 384, 261 01 Příbram II

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Miloslavem Strnadem
sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2 – Vinohrady

o nahrazení projevu vůle, k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 4. 2. 2022, č. j. 24 C 46/2020-1164,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se** v části výroku I. v rozsahu nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobkyní smlouvu o převodu pozemků p. č. 211/103 v k. ú. Vsisko, p. č. 381/24 v k. ú. Čechovice a p. č. 466/15 v k. ú. Bystrovany **potvrzuje**.

II. Ve zbývající části výroku I. v rozsahu nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobkyní smlouvu o převodu pozemku p. č. 957/1 v k. ú. Slavonín **se** rozsudek okresního soudu **zrušuje** a řízení **se** v tomto rozsahu **zastavuje**.

III. Ve výroku II. **se** rozsudek okresního soudu **mění** takto:

Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 243.818 Kč ve lhůtě tři dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Zorky Černoorské.

IV. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 33.022 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Zorky Černožské.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud ve výroku I. nahradil projev vůle žalované uzavřít s oprávněnou osobou Kateřinou Princovou, nar. 22. 8. 1975, bytem Praha – Smíchov, Plzeňská 1924/220, tuto smlouvu o převodu pozemků dle zákona o půdě:

„Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČ: 01312774
se sídlem Husinecká 1024/11a), 130 00 Praha 3
(dále jen „převodce“)

a

Kateřina Princová, nar. 22. 8. 1975
bytem Praha – Smíchov, Plzeňská 1924/220
(dále jen „nabyvatel“)

uzavírají tuto smlouvu o převodu pozemku podle zákona o půdě:

A.

Česká republika - Státní pozemkový úřad má jako převodce v příslušnosti hospodaření:

- pozemek parc. č. 211/103 - orná půda, zemědělský půdní fond, zaps. v kat. území Vsisko pro obec Velký Týnec u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrálního pracoviště Olomouc
- pozemek parc. č. 957/1 - trvalý travní porost, zemědělský půdní fond, zaps. v kat. území Slavonín pro obec Olomouc u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrálního pracoviště Olomouc
- pozemek parc. č. 381/24 - orná půda, zemědělský půdní fond, zaps. v kat. území Čechovice pro obec Velký Týnec u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrálního pracoviště Olomouc
- pozemek parc. č. 466/15 - orná půda, zemědělský půdní fond, zaps. v kat. území Bystrovany pro obec Bystrovany u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrálního pracoviště Olomouc

Kateřina Princová je držitelkou platného restitučního nároku pocházejícího z rozhodnutí:

1. Magistrátu hl. města Prahy, Pozemkového úřadu Praha, č. j. 1708/97, k. ú. Smíchov ze dne 1. 8. 1997, potvrzené rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 38 Ca 266/97-40 ze dne 1. 9. 1998,
2. Magistrátu hl. města Prahy, Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 1940/97, k. ú. Smíchov ze dne 9. 9. 1997,
3. Magistrátu hl. města Prahy, Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 920/99, k. ú. Smíchov ze dne 16. 4. 1999,
4. Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č. j. PÚ 580/01, k. ú. Smíchov ze dne 27. 2. 2001,
5. Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č. j. PÚ 607/01, k. ú. Smíchov ze dne 28. 2. 2001,
6. Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č. j. PÚ 608/01, k. ú. Smíchov ze dne 28. 2. 2001,
7. Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č. j. PÚ 3000/01, k. ú. Smíchov ze dne 29. 10. 2001,
8. Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č. j. PÚ 3226/01, k. ú. Smíchov a Košíře ze dne 23. 11. 2001,
9. Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č. j. PÚ 718/02, k. ú. Smíchov ze dne 7. 3. 2002,
10. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1519/03, k. ú. Smíchov ze dne 29. 4. 2003,

11. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1701/03, k. ú. Smíchov ze dne 20. 5. 2003,
12. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 734/04, k. ú. Smíchov ze dne 30. 3. 2004,
13. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 2563/04, k. ú. Smíchov ze dne 30. 11. 2004,
14. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1365/05, k. ú. Smíchov ze dne 12. 5. 2005,
15. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 2549/05, k. ú. Smíchov ze dne 26. 10. 2005,
16. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 3330/05, k. ú. Smíchov ze dne 16. 11. 2005,
17. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 992/06, k. ú. Košíře ze dne 20. 3. 2006,
18. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1805/06, k. ú. Smíchov ze dne 31. 5. 2006,
19. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 2440/07, k. ú. Smíchov ze dne 18. 10. 2007,
20. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1107/92/3, k. ú. Smíchov ze dne 9. 12. 2009,
21. Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 1107/92/11, k. ú. Smíchov ze dne 6. 10. 2014,
22. Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 1107/92/15, k. ú. Smíchov ze dne 27. 4. 2015,
23. Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 1107/92/16, k. ú. Smíchov ze dne 10. 6. 2015,
24. Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 1107/92/18, k. ú. Smíchov ze dne 8. 10. 2015,
25. Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 1107/92/19, k. ú. Smíchov ze dne 20. 11. 2015,
26. Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 1107/92/20, k. ú. Smíchov ze dne 8. 7. 2016,
27. Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 1107/92/21, k. ú. Smíchov ze dne 21. 9. 2016,
28. Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj hl. m. Prahu č. j. PÚ 1107/92/24, k. ú. Smíchov ze dne 14. 6. 2017,
29. Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj hl. m. Prahu č. j. PÚ 1107/92/25, k. ú. Smíchov ze dne 21. 5. 2018,
30. Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj hl. m. Prahu č. j. PÚ 1107/92/26, k. ú. Košíře ze dne 14. 6. 2018,
31. Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj hl. m. Prahu č. j. PÚ 1107/92/27, k. ú. Smíchov ze dne 24. 10. 2018,
32. Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj hl. m. Prahu č. j. PÚ 1107/92/29, k. ú. Smíchov ze dne 12. 2. 2019.

B.

Převodce tímto převádí nabyvateli do výlučného vlastnictví a nabyvatel do výlučného vlastnictví přijímá pozemky včetně všech součástí a příslušenství:

- pozemek parc. č. 211/103 - orná půda, zemědělský půdní fond, zaps. v kat. území Vsisko pro obec Velký Týnec u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrálního pracoviště Olomouc

- pozemek parc. č. 957/1 - trvalý travní porost, zemědělský půdní fond, zaps. v kat. území Slavonín pro obec Olomouc u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrálního pracoviště Olomouc

- pozemek parc. č. 381/24 - orná půda, zemědělský půdní fond, zaps. v kat. území Čechovice pro obec Velký Týnec u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrálního pracoviště Olomouc
- pozemek parc. č. 466/15 - orná půda, zemědělský půdní fond, zaps. v kat. území Bystrovany pro obec Bystrovany u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrálního pracoviště Olomouc

C.

Vlastnické právo k převáděným nemovitým věcem včetně jejich součástí a příslušenství přechází na nabyvatele vkladem do příslušného katastru nemovitostí.“

a ve výroku II. žalované uložil zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 271.245,70 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Zorky Černohorské (výrok II.).

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolání žalovaná s tím, že je přesvědčena o tom, že soud prvního stupně nesprávně právně posoudil zejména skutečný charakter žalobkyni odňatých pozemků ke dni odnětí a otázku aplikace srážek dle přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. (dále jen „oceňovací vyhláška“), resp. celkovou výši restitučního nároku žalobkyně a rádně ani neprovedl výslech znalce Ing. Pavla Pelce, když vyšel pouze z protokolu o jednání v řízení sp. zn. 98 C 162/2019 vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 9, kde však byl znalec slyšen k posudku č. 652/2020, tudíž odlišnému posudku, než který byl předložen v tomto soudním řízení. Žalovaná má za to, že celkový restituční nárok žalobkyně činí částku 1.015.545,00 Kčs, jak byl stanoven znaleckým posudkem znalce Ing. Pavla Pelce č. 669/2020 ve znění jeho dodatku č. 1 ze dne 5. 8. 2021, přičemž již byl pravomocně uspokojen celkem v částce 903.932,52 Kčs a zbývá tedy uspokojit restituční nárok žalobkyně v částce 111.612,48 Kčs. Soud prvního stupně však vydal napadeným rozsudkem žalobkyni náhradní pozemky v celkové ceně minimálně 133.455,15 Kč, čímž přečerpal restituční nárok žalobkyně. Žalovaná dále v odvolání zpochybňuje závěry znaleckého posudku znalkyně Schneiderové Heralové, který se týkal možného posouzení částečně stavebního charakteru nevydaných pozemků. Zejména pak poukazuje na to, že znalkyně nevyšla ze všech dostupných podkladů jako znalec Ing. Pavel Pelc a neuplatnila srážky za to, že pozemek nebyl napojen na vodovod, kanalizaci a elektřinu, nepřiměřenou docházkovou vzdálenost k národnímu výboru, svažitost pozemku směr S, SV, SZ a ztížené základové podmínky a za přístup po nezpevněné cestě. Žalovaná uzavírá, že soud prvního stupně při stanovení výše hodnoty restitučního nároku žalobkyně nesprávně právně posoudil důvody pro neaplikovatelnost přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky, čímž zatížil své rozhodnutí vadou ve smyslu § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. V případě, že měl soud prvního stupně k dispozici dva odlišné znalecké posudky, měl se pokusit o odstranění rozporů ve znaleckých posudcích výsledkem obou znalců, případně vypracováním revizního znaleckého posudku. Žalovaná dále poukazuje na skutečnost zákonného zrušení platnosti RP Smíchov a Košíře s účinností od 1. 1. 1959 zákonem č. 84/1958 Sb., jakož i na existenci směrného územního plánu z roku 1948, který byl vypracován Plánovací komisí pro hl. město Prahu a okolí, o němž znalkyně prof. Schneiderová Heralová vypověděla, že tento jí není znám a že se jím nijak nezabývala, ačkoliv tento územní plán aktuálněji časově odpovídá datu odnětí, resp. i směrnému územnímu plánu hl. m. Prahy z roku 1964, což je dle názoru žalované důležité pro celkové a komplexní právní posouzení věci z hlediska charakteru nevydaných pozemků. Žalovaná má za to, že z provedeného dokazování vyplynulo, že stavební záměr a zastavění celé řady nevydaných pozemků bylo provedeno až na základě pozdější územně plánovací dokumentace, tj. až po jejich přechodu na stát. Dle názoru žalované z provedeného dokazování vyplývá, že jednak předmětné nevydané pozemky byly zastavovány postupně nejen v 70. letech, ale i až v 80. a 90. letech 20. století. Faktická výstavba neproběhla v souladu s regulačními a zastavovacími plány z 30. let, tj. nebyly na nich realizovány rodinné domy v zahradách, ale naopak proběhla v zásadním

rozporu s RP Smíchov a RP Košíře. Z provedeného dokazování vyplynulo, že předmětné nevydané pozemky byly zastavěny např. stavbou transformovny, fotbalového a ragbyového hřiště, tenisových kurtů, dětského hřiště, vysokopodlažních budov a řadových domů atd. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by stavební záměry byly realizovány s odkazem na rozhodnutí správních orgánů vycházejících z posledně platné dobové dokumentace. Naopak bylo prokázáno, že stavební záměry byly realizovány na základě převážně pozdějších již platných územních plánů z let 1964, 1971, 1976 a pozdější. V řízení bylo také prokázáno, že po roce 1960 do roku 1966 proběhla výstavba transformovny, tato však byla realizována na základě územního rozhodnutí, které vycházelo ze speciálně vypracovaného situačního plánu, nikoliv na základě regulačního a zastavovacího plánu z 30. let. K tomu má žalovaná za to, že pro závěr o stavebním charakteru určitého pozemku nestačí pouze jeho vymezení v územním plánu, neboť určení pozemku jakožto stavebního v územním plánu ještě není zárukou, že tento pozemek bude moci být i opravdu fakticky zastavěn, neboť v tomto směru je klíčové až vydání územního rozhodnutí či dalších jiných povolení ze strany správních orgánů, resp. stavebních úřadů. Lze uzavřít, že směrný územní plán z roku 1964 vycházel z návrhu směrného územního plánu z roku 1948. Odlišně vymezoval zejména plochy sportu a rekreace. Žalovaná proto namítá, že předmětné nevydané pozemky nemohou být za těchto okolností oceňovány jako stavební dle RP Smíchov a RP Košíře. Dle názoru žalované by mělo být z hlediska posouzení charakteru nevydaných pozemků přihlédnuto k řadě dalších kritérií včetně pozdějších územních plánů, dle kterých bylo fakticky při zástavbě nevydaných pozemků postupováno, což soud prvního stupně neučinil. Judikatura Nejvyššího a Ústavního soudu dovodila, že cena náhradního pozemku má být ekvivalentní ceně pozemku, který byl oprávněné osobě odebrán, přičemž ve prospěch oprávněné osoby nelze počítat s navýšením ceny pozemku, k němuž došlo po změně jeho charakteru po přechodu na stát nebo právnickou osobu bez přičinění původního vlastníka, tedy má být zachována identita v charakteru pozemků tak, že rozhodný je jejich charakter, a tedy i hodnota ke dni odnětí státem. Na charakter nevydaných pozemků je nutno nahlížet komplexně a je třeba vyhodnocovat charakter každého nevydaného pozemku jednotlivě. Nelze přihlížet pouze k samotné existenci regulačních plánů Státní regulační komise RP Smíchov a RP Košíře tak, jak to činí prof. Heralová, ale je nutno zohlednit i dobově existující a navazující územně plánovací dokumentaci a faktickou zástavbu a další okolnosti případu. Pouze na základě všech těchto kritérií lze dospět k závěru o charakteru jednotlivých nevydaných pozemků ke dni jejich odnětí. Žalovaná dále uvedla, že původně právním předchůdcům žalobkyně a dalším spoluvlastníkům byly odňaty pozemky o výměře 302841 m², z toho právním předchůdcům žalobkyně, žalobkyni a dalším spoluvlastníkům bylo vráceno v naturální podobě zpět celkem 165829 m² (tj. 54,7 %) a nevydáno bylo 137012 m², přičemž konkrétně na žalobkyni s ohledem na její ideální spoluvlastnický podíl připadá nevydaná výměra 21582 m². Žalobkyně však již v současné době získala do výlučného vlastnictví náhradní pozemky o výměře přesahující 30000 m², tudíž ekvivalentní restituční náhradu. K ocenění pozemku p. č. 957/1 v k. ú. Slavonín žalovaná namítá, že trvá na tom, že předmětný pozemek je možno ocenit jako pozemek částečně stavební, resp. podmíněně zastavitelný s ohledem na jeho určení k zastavění v územní rezervě, a proto trvá i nadále na tom, že cena předmětného náhradního pozemku parc. č. 957/1 v k. ú. Slavonín činí 31.747,65 Kč jak určila znalecká kancelář qdq services, s. r. o. v předmětném znaleckém posudku č. 3387-3/2021 ze dne 14. 1. 2021. Žalovaná na tomto závěru setrvává zejména proto, že ačkoliv je skutečností, že předmětná oceňovací vyhláška výslovně nerozlišuje začlenění pozemku do územní rezervy, tak to neznamena, že by se územní rezerva nesměla zohlednit. Žalovaná má za to, že v daném případě je nutno rozlišit, kdy znalec musí dle oceňovací vyhlášky postupovat určitým způsobem, a naopak kdy takto postupovat toliko může. V posuzovaném případě zákonné znění oceňovací vyhlášky umožňuje oceňovat pozemky určené v územní rezervě k zastavění jako zastavitelné, byť podmíněně.

3. K odvolání žalované se vyjádřila žalobkyně tak, že rozsudek soudu prvního stupně považuje za správný a úplný. Při úvahách o výši restitučního nároku vyšel soud zcela správně z posudku č. 529/24/2019 ze dne 21. 10. 2019 znalkyně prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., který je ve věci klíčovým důkazem a ve kterém znalkyně ocenila nevydané pozemky v k. ú. Smíchov a v k. ú. Košíře v charakteru stavebních pozemků. Směrný územní plán hlavního města Prahy byl vydán dne 22. 4. 1964, pozemky odňaté právním předchůdcům žalobkyně byly fakticky zastavěny v 70. letech 20. století. K datu převodu na stát se jednalo o pozemky stavební, protože regulační a zastavovací plány, které výstavbu předpokládaly, byly i fakticky realizovány. Soud prvního stupně zcela správně vzal v úvahu faktický stav, kdy v období let 1959 – 1964 pro území Hlavního města Prahy absentovala plánovací dokumentace, stavební záměry byly realizovány s odkazem na rozhodnutí příslušných správních orgánů, vycházející z poslední platné dobové dokumentace. Znalec Ing. Pavel Pelc ocenil všechny pozemky jako pozemky zemědělské, jejichž cenu určil podle BPEJ dokonce v částce vyšší, než znalkyně prof. Ing. Renáta Schneiderová Heralová, Ph.D., ačkoliv sám připustil, že při zástavbě některých lokalit bylo vycházeno i z původních dílčích plánů Státní regulační komise, podle které se předpokládala na většině dosud nezastavěného území hl. m. Prahy výstavba zejména rodinných domů v zahradách, která byla dimenzována na počet 1,6 - 2 mil. obyvatel v hl. m. Praze. Přestože znalec Ing. Pavel Pelc ocenil všechny nevydané pozemky v charakteru pozemků zemědělských a určil cenu nevydaných pozemků v tomto charakteru, tak i přes tento nesprávný postup při určení výše hodnoty nevydaných pozemků je hodnota restitučního nároku žalobkyně nyní vyšší, a to 497.131 Kč, namísto dříve žalovanou tvrzené výše restitučního nároku žalobkyně ve výši 256.603,69 Kč za nevydané pozemky. Ve vztahu k aplikovatelnosti či neaplikovatelnosti srážek dle přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky č. 182/1988 Sb. je třeba zdůraznit, že pro aplikaci srážek nebyly dány podmínky, jak uvedla znalkyně prof. Ing. Renáta Schneiderová Heralová, Ph.D. ve svém znaleckém posudku. Znalkyně uvedla, že zejména nelze přehlédnout, že příloha vyhlášky neobsahuje žádný bližší návod, co se má rozumět pod pojmy, k nimž se srážky vážou, tedy jsou neurčitým právním pojmem a je výlučně na znalci, jak a v jakém rozsahu je bude aplikovat. Rovněž je třeba zdůraznit, že pokud jde o srážky za nepřipojitelnost pozemků k sítím, neexistující místní občanskou vybavenost, nedostupnost veřejné dopravy apod., nelze se domáhat jejich aplikovatelnosti za situace, kdy byly státem odňaty velké půdní celky určené k rozvoji města Prahy, na nichž byla územně plánovací dokumentací určená výstavba jak objektů pro bydlení, ale i příslušné občanské vybavenosti, komunikací a sítí, přičemž s výstavbou nových částí Prahy a zahušťováním zástavby stávající se rozšiřovala i veřejná doprava. Žalobkyně dále opakovaně poukazuje na to, že územně plánovací dokumentace z 30. let 20. století byla aplikovatelná a použitelná i po 1. 1. 1959, a to do doby, než došlo k přijetí nové územně plánovací dokumentace, která ji nahradila (tou byl Směrný územní plán z roku 1964). Argument žalované, že soud porušil zásadu, že žalobkyně má právo na pozemky, které budou svou kvalitou, polohou i velikostí odpovídat pozemkům nevydaným, když žalobkyni byly vydány pozemky o větší výměře, než byly zabaveny jejím právním předchůdcům, považuje žalobkyně za nedostatečný a účelový, přičemž žalovaná žádný další argument k tomuto neuvádí.
4. V doplnění odvolání ze dne 7. 10. 2022 vzala žalobkyně žalobu částečně zpět ohledně pozemku č. 957/1 v k. ú. Slavonín, obec Olomouc.
5. Po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno osobou k tomuto úkonu oprávněnou a včas, přezkoumal krajský soud rozsudek okresního soudu v režimu neúplné apelace s důrazem na uplatněné odvolací důvody, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo (§ 206 a § 212a o. s. ř.), s přihlédnutím ke koncentraci řízení, a po provedení odvolacího řízení dospívá k závěru, že odvolání není důvodné.
6. Skutková zjištění, které okresní soud přijal na základě provedeného dokazování, považuje krajský soud za správná a tato zjištění přebírá.

7. Krajský soud v odvolacím řízení doplnil dokazování přípustnými navrženými důkazy.
8. Opravným rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajský pozemkový úřad pro Středočeský kraj ze dne 29. 3. 2022, odvoláním proti tomuto rozhodnutí a rozhodnutím Státního pozemkového úřadu ze dne 28. 6. 2022 má soud za prokázáno, že Státní pozemkový úřad – Krajský pozemkový úřad pro Středočeský kraj a hl. m. Praha pod č. j. PÚ 608/01 opr., rozhodl o opravě zřejmých nesprávností ve výrokové části rozhodnutí ze dne 28. 2. 2001, č. j. PÚ 608/01 ve věci nevydání nemovitosti v k. ú. Smíchov dle zákona o půdě s tím, že výše uvedené rozhodnutí se opravuje tak, že výroková část II. znějící nejsou vlastníky těchto nemovitostí podle pozemkového katastru: zbytku parcely č. 4746 role o výměře 10496 m², zbytku parcely č. 4748 role o výměře 14842 m² v k. ú. Smíchov bude tohoto znění: nejsou vlastníky těchto nemovitostí podle pozemkového katastru: zbytku parcely č. 4746 role o výměře 10496 m², zbytku parcely č. 4748 role o výměře 203 m² v k. ú. Smíchov s tím, že v ostatním zůstává rozhodnutí č. j. PU 608/01 ze dne 28. 2. 2001 beze změn. Proti tomuto rozhodnutí podaly oprávněné osoby odvolání, k odvolání rozhodl Státní pozemkový úřad rozhodnutím ze dne 28. 6. 2002, č. j. SPU 187027/2022 tak, že potvrdil napadené rozhodnutí krajského pozemkového úřadu.
9. Žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podanou Ing. Janem Boháčem a spol. ze dne 22. 7. 2022 a dokladem o odeslání má soud za prokázáno, že byla podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, a to rozhodnutí Státního pozemkového úřadu ze dne 28. 6. 2022, č. j. SPU 187027/2022.
10. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2022, č. j. 14 A 69/2022-93 má krajský soud za prokázáno, že městský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2022, č. j. SPU 187027/2022 přiznal žalobě odkladný účinek.
11. Okresní soud správně konstatuje, že žalobkyně je dědičkou restitučního nároku oprávněných osob z titulu nevydaných pozemků, které byly ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen zákon o půdě) odňaty a přešly na stát nebo na jiné právnické osoby v době od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 způsobem uvedeným v § 6 tohoto zákona.
12. Okresní soud dovodil na straně žalované liknavý přístup k uspokojení restitučního nároku žalobkyně, když od samého počátku žalovaná nesprávně oceňovala její restituční nárok, což zapříčinilo nedostupnost uspokojení žalobkyně, respektive jejich právních předchůdců, kteří tak neměli dostatečnou výši zůstatku restitučního nároku ve veřejných dražbách a nemohli být úspěšní. S těmito závěry okresního soudu se krajský soud zcela ztotožňuje, na straně žalovaného je třeba dovodit liknavý přístup, respektive svévoli při uspokojování restitučního nároku žalobkyně, protože má žalobkyně právo domáhat se převodu konkrétních pozemků k uspokojení restitučního nároku v tomto řízení (srov. rozhodnutí NS ČR ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009).
13. Závěry okresního soudu o liknavém a svévolném postupu žalované jsou ostatně potvrzovány ve věci týchž účastníků rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 9. 11. 2021, č. j. 28 Cdo 2957/2021-422, v němž Nejvyšší soud shledal závěry odvolacího soudu o liknavém a svévolném postupu žalované při uspokojování restitučního nároku žalobkyně jako správné a dovolání bylo odmítnuto.
14. V rozhodnutí ze dne 9. 11. 2021, č. j. 28 Cdo 2957/2021-422 se Nejvyšší soud vyjádřil též k otázce promlčení restitučního nároku s tím, že v případech, kdy povinná osoba nepopírá svůj závazek a jedná s oprávněnou osobou o podmínkách poskytnutí náhrady, může promlčecí doba počít běžet nejdříve dnem, kdy oprávněná osoba zjistí, že povinná osoba nehodlá plnit (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2009, sp. zn. 28 Cdo 3381/2009 a ze dne 14. 5. 2002, sp. zn. 28 Cdo 1888/2001 či usnesení Nejvyššího ze dne 18. 7. 2017, sp. zn. 28 Cdo 1674/2016).

15. S okresním soudem je tak možno souhlasit také v tom, že k promlčení restitučního nároku s ohledem na shora uvedené závěry dojít nemohlo, když mezi účastníky byl toliko spor o výši restitučního nároku.
16. Okresní soud se dále zabýval výši restitučního nároku žalobkyně, přičemž vyšel ze znaleckého posudku prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, která dovodila stavební charakter (některých) odňatých pozemků především s odkazem na regulační a zastavovací plány Státní regulační komise z 30. let dvacátého století. Postup znalkyně Schneiderové Heralové, která považovala dotčené pozemky za určené pro stavbu, považuje krajský soud za správný, když toto odpovídá (před odnětím) poslední platné územně plánovací dokumentací.
17. Závěry znaleckého posudku znalkyně Schneiderové Heralové nejsou relevantně zpochybněny ani posudkem Ing. Pavla Pelce, který vychází z nesprávného východiska, že se nejednalo o (některé) pozemky s charakterem stavebním. Úsudek, zda pozemky přešly na stát se záměrem stavebním, je svou povahou skutkovým závěrem (srov. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 28 Cdo 2505/2021), který je třeba učinit na základě znaleckých posudků a provedení dokazování a který v konečném důsledku přísluší soudu. V daném případě se jedná konkrétně o posouzení, zda lze (některé) odňaté pozemky považovat za určené k zastavění v době jejich odnětí, k němuž došlo po 1. 1. 1959, kdy nabyl účinnosti zákon č. 84/1958 Sb. Okresní soud ve shodě se znaleckým posudkem Ing. Schneiderové Heralové dospěl k závěru, že se o pozemky určené k zastavění jednalo, když za rozhodné považuje regulační a zastavovací plány Státní regulační komise z 30. let 20. století. S tímto závěrem krajský soud souhlasí. Územně plánovací dokumentace z 30. let nebyla bezprostředně po účinnosti zákona č. 84/1958 Sb. nahrazena jinou územně plánovací dokumentací, nová byla pro uvedená území schválena až v roce 1964. Za této situace lze mít za to, že dřívější územně plánovací podklady z 30. let dvacátého století mohly být využívány minimálně postupem dle § 12 z. č. 84/1958 Sb. a jsou tak způsobilým podkladem pro závěry znaleckého posudku znalkyně Schneiderové Heralové. Odvolatelce nelze přisvědčit ani v tom, že pro závěr o stavební povaze původních pozemků musí být kromě existence územně plánovací dokumentace vydáno ještě územní rozhodnutí či další povolení stavebních úřadů.
18. Zde lze poukázat na řízení ve věci týchž účastníků, kdy Nejvyšší soud v rozhodnutí pod sp. zn. 28 Cdo 2505/2021 ze dne 19. 10. 2021 odmítl dovolání žalované a konstatoval, že jsou nedůvodné námitky dovolatelky vůči stavebnímu charakteru (některých) odňatých pozemků v době jejich přechodu na stát s tím, že v rozhodovací praxi dovolacího soudu byl opakovaně formulován a odůvodněn závěr, že i v těch případech, kdy byly pozemky v době přechodu na stát evidovány jako zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě (v době prodeje existující územně plánovací dokumentace vykoupení za účelem výstavby, bezprostřední realizace výstavby, existence územního rozhodnutí o umístění stavby), lze i takové pozemky v zásadě ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ustanovení § 18 odst. 1 vyhlášky č. 182/1998 Sb. (srov. například rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 28 Cdo 2956/2014, ze dne 10. 2. 2020, sp. zn. 28 Cdo 4185/2019 nebo ze dne 11. 3. 2020, sp. zn. 28 Cdo 72/2020 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. 28 Cdo 1065/2020, nebo ze dne 2. 6. 2020, sp. zn. 28 Cdo 1167/2020). Dovolací soud v uvedeném rozhodnutí dále konstatuje, že ve své judikатурní praxi Nejvyšší soud aproboval flexibilnější přístup k posuzování původní povahy odňatých pozemků, k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2020, sp. zn. 28 Cdo 4148/2019, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2134/2020 či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2260/2020. V rámci tohoto flexibilnějšího přístupu soudy podle kontextu každého jednotlivého případu zohledňují různé relevantní okolnosti a neulpívají rigidně jen na vydání územního rozhodnutí jako na podmínce uznání pozemků za stavební, přičemž kritéria uváděná judikaturou pro závěr o stavebním charakteru původních pozemků nejsou taxativními hledisky, jež musí být naplněna současně (nelze proto přisvědčit dovolatelce, dovozuje-li z rozhodovací praxe dovolacího soudu, že pro závěry o stavební povaze původních pozemků musí být kromě existence územně plánovací

dokumentace naplněna také jiná kritéria), nýbrž jde toliko o příkladmo uvedené konkrétní faktory, jež mohou k závěru o stavební povaze pozemků vést.

19. Závěr okresního soudu, že (některé) pozemky přešly na stát se stavebním záměrem a že je třeba je ocenit jako stavební (§ 14 odst. 1 vyhl. č. 188/1988 Sb.), je tak závěrem správným, který zohledňuje skutečnost, že pozemky byly odňaty za účelem plánované výstavby v dotčených lokalitách, která byla plánována již od třicátých let dvacátého století, jak vyplývá z regulačních a zastavovacích plánů. Za této situace je zjevné, že charakter uvedených pozemků je stavební a že ocenění restitučního nároku Ing. Pelcem, který vychází z mylného předpokladu, že stavební charakter dotčené pozemky neměly, nemůže být správný. Jestliže byl brán v úvahu směrný plán z roku 1948, tak ten zůstal pouze ve fázi návrhu a není rozhodný.
20. Znalecký posudek znalkyně Schneiderové Heralové tak není relevantně zpochybnován znaleckým posudkem znalce Pelce právě pro nesprávná východiska, z nichž znalec vychází, nebylo tedy nutno provádět ani navržený výsledek znalce Pelce (resp. znalkyně Schneiderové Heralové) před okresním soudem či v odvolacím řízení, ani provádět důkazy protokoly o výslechu znalce Pelce či jeho odpověďmi na otázky v jiných řízeních.
21. Hodnota restitučního nároku stanovená dle znaleckého posudku, tedy cena nevydaných nemovitostí podle příslušných předpisů byla stanovena znalkyní Schneiderovou Heralovou při zohlednění spoluvlastnického podílu žalobkyně, respektive jejích předchůdců na částku 5.161.164 Kč. V řízení před odvolacím soudem bylo mezi účastníky nesporné, že do současné doby byl restituční nárok žalobkyně uspokojen žalovanou v celkové výši 1.522.818,40 Kč, pokud vycházíme z rozhodnutí jednotlivých soudů, třebaže žalobkyně neuznává správnost rozsudku OS v Chrudimi ze dne 16. 12. 2021, č. j. 8 C 46/2020-794.
22. Po částečném zpětvzetí ve vztahu k pozemku p. č. 957/1 v k. ú. Slavonín žalobkyně žádala převést pozemky p. č. 211/103 v k. ú. Vsisko, p. č. 381/24 v k. ú. Čechovice a p. č. 466/15 v k. ú. Bystrovany, kdy cena těchto pozemků činí v případě pozemku p. č. 466/15 v k. ú. Bystrovany 76.220 Kč, v případě pozemku p. č. 211/103 v k. ú. Vsisko 31.747,65 Kč, v případě pozemku p. č. 381/24 v k. ú. Čechovice potom 23.319,50 Kč, celkem 131.287,15 Kč. Je tak zřejmé, že cena pozemků, které žalobkyně požaduje převést v tomto řízení, je nižší než neuspokojená část restitučního nároku.
23. Výše restitučního nároku nemůže být vydáním pozemků vyčerpána, a to bez ohledu na případnou chybu v rozhodnutí Pozemkového úřadu Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 28. 2. 2001, č. j. PÚ 608/01, kdy v opravném rozhodnutí správní orgán opravil výměru nevydaného zbytku pozemku p. č. 4748 na 203 m². Takováto případná chyba nemůže znamenat, že by snad žalobkyně vyčerpala svůj restituční nárok, neboť v případě jiného výpočtu dle opraveného rozhodnutí by výše restitučního nároku činila 5.058.095 Kč. Je však třeba uvést, že vzhledem k tomu, že správní žalobě podané proti opravnému rozhodnutí byl přiznán odkladný účinek, tato oprava není účinná a lze nadále vycházet ze staré výměry.
24. Krajský soud pak nepovažuje z hlediska výsledku tohoto řízení za rozhodnou ani polemiku o uplatnění srážek v rámci ocenění pozemků ve znaleckém posudku, pokud je vyloučena srážka za nesrostlost pozemků s obcí. Ani případně plné srážky (u všech pozemků), které žalovaná v odvolání namítá, by nemohly nic změnit na vyhovění této žalobě. Žalovaná zpochybnuje posouzení srážek dle přílohy č. 7 vyhl. č. 188/1988 Sb., a to za přístup po nezpevněné cestě (10 %), nemožnost napojení na vodovod (5 %), nemožnost napojení na kanalizaci (7 %), vzdálenost elektrické přípojky (8 %), vzdálenost národního výboru (2 %), svažitost na S, SV, SZ (4 %) a ztížené základové poměry pro svažitost (4 %), úhrn těchto srážek by činil 40 % v případě pozemků stavebních oceňovaných dle § 14 vyhl. č. 182/1988 Sb. Je tak zřejmé, že výše restitučního nároku žalobkyně (5.161.164 Kč) by i po případném uplatnění těchto srážek v maximálním rozsahu 40 % u všech pozemků (když současně pomineme, že srážky dle přílohy

7 vyhlášky připadají v úvahu jen u pozemků oceňovaných dle § 14 vyhl. č. 182/1988 Sb.) činila 3.096.698,40 Kč a i po odečtení již uspokojené části restitučního nároku (1.522.818,40 Kč) by tedy umožňovala vyhovění žalobě. Spor o jednotlivé dílčí srážky tak nelze v tomto ohledu považovat za významný.

25. Krajský soud však současně souhlasí s posouzením aplikovatelnosti srážek okresním soudem. Pokud jde o nemožnost napojení na veřejný vodovod, veřejnou kanalizaci a rozvod elektřiny, přiklání se odvolací soud k závěru, že znalkyně postupovala správně, pokud srážku neaplikovala, neboť došlo k odnětí velkých půdních celků určených územně plánovací dokumentací k zastavění a za této situace není pro aplikaci srážek u jednotlivých pozemků proto, že až k nim není přivedena přípojka, důvod. Stejná situace je v případě srážky za přístup po nezpevněné komunikaci. Pokud jde o srážku za nepříznivou docházkovou vzdálenost k národnímu výboru, je nutno uvést, že v lokalitě se v souvislosti se zástavbou rozšiřovala i veřejná doprava a pokud ani tuto srážku znalkyně neaplikovala, nejedná se o nesprávný postup. V otázce srážky za svažitost pozemků vycházela znalkyně z regulačních plánů 30. let dvacátého století, její odborné závěry nejsou nepřiměřené a soud nemá důvod otázku jinak hodnotit. Správný je i závěr okresního soudu, že pozemky je třeba považovat za srostlé s územím hlavního města Prahy, tak jak okresní soud dovozuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí a lze na něj odkázat.
26. K problematice uplatnění srážek se vyjádřil i Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 19. 10. 2021, sp. zn. 28 Cdo 2505/2021 tak, že pokud soudy nižšího stupně se zřetelem ke svým individuálním skutkovým závěrům (odňaté pozemky byly určeny k realizaci městské výstavby, jež byla napojena na inženýrské sítě, občanskou vybavenost i veřejnou dopravu), neměly podmínky užití ustanovení cenného předpisu o dovolatelkou uplatňovaných srážkách za naplněné, nelze závěrům odvolacího soudu ničeho vytknout (k tomu srov. např. i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1024/2018).
27. Není důvodná námitka žalované, že žalobkyně získala již dostatečnou výměru pozemků, když získané pozemky dosud neodpovídají cenám pozemků odňatých, resp. výši restitučního nároku, což je rozhodné ve věci.
28. Krajský soud neprováděl další dokazování, když tyto důkazy jsou pro rozhodnutí nadbytečné. Výslech znalce Pelce, protokoly o jeho výslechu či odpovědi na otázky v jiných věcech není důvod provádět z důvodů shora uvedených. Stejně tak není rozhodný důkaz dovoláním žalované v jiných věcech. Není ani důvod provádět důkaz dalšími rozhodnutími jiných soudů.
29. Okresní soud tak rozhodl správně, pokud nahradil projev vůle žalované uzavřít smlouvu o převodu pozemků p. č. 211/103 v k. ú. Vsisko, p. č. 381/24 v k. ú. Čechovice a p. č. 466/15 v k. ú. Bystrovany. V tomto rozsahu krajský soud napadené rozhodnutí potvrdil (§ 219 o. s. ř.).
30. Ve zbývajících částech vzala žalobkyně žalobu částečně zpět, krajský soud proto rozsudek okresního soudu v rozsahu požadavku na nahrazení projevu vůle uzavřít smlouvu o převodu pozemku p. č. 957/1 v k. ú. Slavonín zrušil a v tomto rozsahu řízení zastavil (§ 222a o. s. ř.).
31. Vzhledem k částečnému zpětvzetí žaloby došlo ke změně poměru úspěchu ve věci, rozsudek okresního soudu bylo proto třeba ve výroku II. změnit. O náhradě nákladů řízení před nalézacím soudem rozhodl odvolací soud dle ust. § 142 odst. 2, a § 146 odst. 2 o. s. ř. tak, že uložil žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení částečně úspěšné žalobkyni. Žalobkyně vzala svůj návrh v odvolacím řízení zpět co se týče pozemku p. č. 957/1 v k. ú. Slavonín, který byl oceněn na částku 2.168 Kč. Co se týče vydání zbývajících tří pozemků, byla žalobkyně úspěšná, přičemž tyto pozemky byly oceněny celkem částkou 131.287,15 Kč. Žalobkyně byla tedy v řízení úspěšná z 98,38 % a žalovaná byla úspěšná z 1,62 %. Rozdíl v úspěchu žalobkyně a žalované činí 96,76 % a v této části soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.

32. Žalovaná ve svém odvolání namítá, že okresní soud špatně vyčíslil náhradu nákladů řízení, když při určení tarifní hodnoty sporu nepostupoval podle § 9 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dál jen „advokátní tarif“). K tomuto odvolací soud uvádí, že v tomto konkrétním případě je možné určit hodnotu sporu, když cena náhradních pozemků byla v řízení určena znaleckými posudky celkem na částku 133.455,03 Kč. Odvolací soud k tomuto odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 6064/2017 nebo na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4488/2017, ve kterých Nejvyšší soud uvedl, že: „*v případě žalob na projev vůle směřující ke vzniku právního jednání, jež předmět je peněžní ocenitelný, není možné aplikovat § 9 odst. 3 písm. b) advokátního tarifu, nýbrž se jeví případným vycházet právě z hodnoty předmětu sporu, čili výše ceny požadovaných pozemků.*“ S ohledem na výše uvedené okresní soud postupoval správně, když tarifní hodnotu sporu určil podle § 8 odst. 1 advokátního tarifu, znaleckými posudky určenou cenu lze považovat za cenu minimální, zjevně nepřekračující cenu obvyklou.
33. Náklady řízení spočívaly v odměně za zastupování právním zástupcem dle § 7 bodu 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. za úkony právní služby v celkové výši 159.980 Kč (příprava a převzetí, předžalobní výzva, žaloba, vyjádření ze dne 21. 5. 2020 a ze dne 19. 8. 2020 - ze základu 76.220 Kč, změna žaloby - ze základu 57.235,15 Kč, dalších 21 úkonů ze základu 133.455,15 Kč - vyjádření ze dne 21. 12. 2020 a ze dne 4. 5. 2021, 2 úkony za účast u jednání dne 12. 5. 2021, doplnění tvrzení z 31. 5. 2021, vyjádření ze dne 24. 6. 2021, ze dne 13. 7. 2021, 2 úkony za účast u jednání dne 16. 7. 2021, vyjádření 28. 9. 2021, 3 úkony za účast u jednání dne 8. 10. 2021, sdělení ze dne 19. 11. 2021, 2 úkony za účast u jednání dne 26. 11. 2021, 3 úkony za účast na jednání dne 24. 1. 2022 a 2 úkony za účast na jednání dne 4. 2. 2022), paušální náhrada hotových výdajů v účtované výši 19 x 300 Kč, tj. celkem 5.700 Kč, cestovné ke všem shora uvedeným jednáním z Příbrami do Olomouce a zpět v rozsahu 652 km osobním automobilem reg. zn. 8AT 8480 při vyhláškové ceně nafty, koeficientu opotřebení a průměrné spotřebě 11,60 l/100 km jízdy v celkové výši 5.795 Kč x 6, tj. 34.770 Kč ztrátě času při každé jízdě v rozsahu 13 půlhodin á 100 Kč, tj. 1.300 Kč x 6, tj. celkem 7.800 Kč a 21 % DPH ve výši 47.075,70 Kč. Náhrada nákladů řízení činí celkem částku 251.982,50 Kč. Soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení z 96,76 % tedy v částce 243.818 Kč.
34. Žalovaná navrhovala, aby soud moderoval výši náhrady nákladů řízení podle § 150 o. s. ř. Odvolací soud na tomto místě podotýká, že neshledal důvody, pro které by bylo možné výši náhrady nákladů řízení moderovat, jelikož žalovaná soudní spor způsobila svým liknavým přístupem, když nesprávně oceňovala hodnotu odňatých pozemků.
35. O náhradě nákladů řízení před odvolacím soudem soud rozhodl podle § 142 odst. 2 a 224 odst. 1 o. s. ř. Stejně jako před nalézacím soudem byla žalobkyně i v řízení před odvolacím soudem úspěšná z 98,38 % a žalovaná byla úspěšná z 1,62 %. Rozdíl v úspěchu žalobkyně a žalované činí 96,76 % a v této části soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení. V daném případě pak náklady řízení tvoří náklady na zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 bod 5 advokátního tarifu z tarifní hodnoty ve výši 133.455,15 Kč sestávající z částky 6.460 Kč za 3 úkony právní služby (vyjádření k odvolání, doplnění vyjádření k odvolání a účast u jednání před odvolacím soudem dne 11. 10. 2022), včetně tří paušálních náhrad výdajů po 300 Kč. Dále pak cestovné zástupkyně žalobkyně k jednání před odvolacím soudem z Příbrami do Olomouce a zpět v rozsahu 652 km osobním automobilem reg. zn. 8AT 8480 při vyhláškové ceně nafty, koeficientu opotřebení a průměrné spotřebě 11,60 l/100 km jízdy v celkové výši 6.625,16 Kč, ztrátě času v rozsahu 13 půlhodin á 100 Kč, tj. 1.300 Kč a 21 % DPH. Celková náhrada nákladů odvolacího řízení žalobkyně činí částku ve výši 34.128 Kč. Soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení z 96,76 % tedy v částce 33.022 Kč.
36. Tuto náhradu soud zavázal žalovanou zaplatit k rukám právního zástupce žalobkyň dle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.

37. Povinnost plnění určil soud v souladu s ust. § 160 odst. 1 věty první před středníkem o. s. ř. jako lhůtu třídní.

Poučení:

Proti výroku I. a II. je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Olomouci ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku.

Proti výroku III. a IV. **není** dovolání samostatně přípustné.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat svého práva exekucí, popř. výkonem rozhodnutí.

Olomouc 18. října 2022

Mgr. Jaromír Synek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Petrová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21.11.2022, ve výroku III. vykonatelnosti dne 25.11.2022, ve výroku IV. vykonatelnosti dne 25.11.2022. Připojení doložky provedla Markéta Pospíšilová dne 08.12.2022.